

A holnap határa

– SF-monológ –

Az utolsó kávé.
Nosztalgia és szomorúság.
Óvatosan felhőrpintem.

Te, aki utáltad a magányt,
egyedül laktál,
a barakkoktól távol, mert
nehezedre esett nézni
a halálba indulók arcát.
A szemedben a
társaiddal szembeni
törődés lakozott.
Senki sem kívánta
a halálodat.

Mivel a piros a te színed,
megtartom neked,
aki már sohasem térsz
vissza.

Az én páncélom pedig
legyen kék.
Annak az égnek a színe,
amelyre azt mondtad,
hogyan szereted.
Legyen kék,
hogyan minden támadás
felé irányuljon,
és minden idegen
kinézze magának.

Legyen kék.
Kékeszöld penészkolónia
úszik a folyadék tetején.

H. Nagy Péter gyűjtése